

Svenska S:t Mikael's FÖRSAMLINGSBLAD Nr 25, december 2014

”Gör som han säger åt er.” (Joh.2:5)

Dessa Jungfru Marias ord har fått bli överskriften för det jubileumsår vi nu får fira till minne av Gamla Livlands, som bestod av såväl Livland som Estland, helgande åt Guds moder för 800 år sedan. Baltikum blev på detta sätt en pendang till Det heliga landet – Sonens land, medan det här blev Marieland – Moderns land. Betydelsen av detta helgande kan knappast övervärderas även om medvetenheten och tacksamheten varierat med tiden. Där den senaste höjdpunkten var under de skickelsedigra tiderna för ett kvarts sekel sedan, då sångens ord om att Skaparen skulle bevara Marieland var något som de flesta bar i sina hjärtan. Ingen utom Herren allena vet vilka tider som väntar och han allena kan hjälpa och bevara vad helst som komma skall.

Betydelsen av den heliga Jungfruns ord i samband med vinundret i Kana: ”Gör som han säger åt er” står dock fast för evigt. Endast om vi gör det Jesus säger är vi hans lärjungar alldeles oberoende av om andra ser oss som

gammalmodiga eller inskränkta, så är och förblir det den enda vägen hem till Guds rike, att göra det som Jesus säger. Ingen enda av oss fattiga och syndiga människor kan själva förtjäna vår frälsning, utan vårt enda hopp är att med botfärdighet hjärta komma till vår ende Frälsare och be om hans förlåtelse och sedan leva av Guds nåd allena, men tron på nåden kan aldrig förbli allena, utan som S:t Jakob skriver: Tron utan gärningar är död.

Därför säger den saliga Jungfrun till dig och mig här och nu: Gör som han säger åt er. Det räcker inte att vara bara Ordets hörare eller talare, utan vi behöver även bli Ordets görare eller med det vi gör stryker vi antingen över eller under det vi säger. Risken är annars att vi får en tro som är mera rik på ord än på kraft och en sådan tro består inte provet när det kommer. Lever vi efter den eviga Jungfruns ord behöver vi aldrig oroa oss för hur det skall gå med oss själva och allt vi har ansvar för, då Herren inte ser till resultatet utan till troheten. Vi behöver inte vare sig som enskilda kristna, som församling, stift eller Kyrka kalkylera och beräkna hur troslivet skulle kunna utvecklas på bästa sätt, utan vi har helt enkelt att göra så som Herren säger åt oss och han säger aldrig ett och menar ett annat eller undervisar på ett sätt idag och på ett annat imorgon. Nej på samma sätt som Herren är densamme igår, idag och i all evighet består också hans ord evinnerligen och detta alldeles oavsett hur många som skulle vilja ha det på ett annat sätt. Den gamla och goda regeln vid bibelläsningen: Läs som det står, tro som det står, gör som det står och du får som det står gäller också oss som lever här och nu. Hur stort är det inte att ha något fast och oföränderligt att trygga sig till mitt i den skiftande tiden och veta vad vi har ansvar för och inte. Lyder vi Jungfruns ord behöver vi aldrig bli i verklig mening stressade eller osäkra, för vi bygger inte vårt salighetshopp på oss själva, utan på Herren allena och förlitar oss inte på egen kraft och ledning, utan vill inför det Herren säger: Lyssna, lära läsa och lyda genom att verkligen göra det han säger åt oss med den kraft som han vill ge oss i förlitande på att han skall vara med oss inte endast nu i julens tid utan alla dagar till tidens slut.

Kyrkoherde Patrik Göransson

Återblick på året 1944

När jag tänker på sommaren för 70 år sedan, ser jag mig själv, där jag i ensamhet vallade fåren ute på heden, betesvallen på Stora Ragös nordliga del. Då tittade jag ofta ut över det omgivande vida havet med blicken bort mot väster. Där bortom horisontlinjen fanns nu min bror, många lek- och skolkamrater, släktingar och grannfamiljer. Och det låg liksom i luften, att snart skulle jag också vara där. De knappt 100 personer från de ursprungliga rågöborna som denna sommar ännu fanns kvar öarna, levde alla med den där känslan, att uppbrottet vara nära...

Ragösamhället bröts ju sönder redan fyra år tidigare vid tvångs-avflyttningen 1940 och de första 110 for till Sverige. Vi övriga återvände till öarna ett år senare, när ryssarna med de röda under krigets gång hade körts ut ur Estland. Med krigets skugga vilade även över oss. År 1943 började krigsmobiliseringar hota män i krigbar ålder och så försvann de i flyktbåtar, även familjevis, i huvudsak över Finska viken för vidare färd till Sverige, den ena efter den andra. Från hösten samma år fördes också många av de äldre med humanitära hjälptransporter över till landet i väster.

Och den där sommaren 1944, var så gott som all ungdom borta. Mellan 16-30 år fanns ingen förutom två eller tre flickor. Många av gårdarna i byn var tomma och övergivna. Och folket väntade. Man hade fyllt i och låtit sända in ansökningsformulären till Estlandssvenskarnas centralkommitté i Tallinn, man hade gjort upp och skrivit avtal med personer som skulle bruka gården under tiden man var borta. Somliga hoppades på nya möjligheter i Sverige, för andra var det traumatiskt. Min far ville inte åka. Men min mor sade: "Alla andra far bort, skall vi ensamma bli kvar, när ryssen kommer. Hur skall vi förklara det till vår son, när han blivit vuxen. Gör som du vill, men jag tar pojken med mig och åker." Min far gav med sig, men traumat var så stort, att man fick kalla på läkare, när vi väl var ombord på båten. Alla andra far bort – min mors ord skulle kunna sättas som rubrik över sommaren och hösten 1944. Den 10 augusti var min far i färd med att laga slättermaskinen ute på gårdstunet.

Vardagssysslorna sköttes alltjämt enligt vanlig rutin. In på gården kom en grannkvinna med budet - i morgon skulle vi vara på bryggan vid Lillby strand på Lilla Rågö och där skulle båten hämta oss för färd till Sverige. Nedpackningen började i en hast. Vad skulle man ta med, vad skulle man lämna. Något bud till den avtalade brukaren av vår gård, som bodde i Paldiski, hanns inte med. Mor bad en främmande familj, som ett par dagar tidigare flyttat in i den övergivna granngården, att ta hand om djuren. En del av mina saker som jag inte kunde ta med, gömde jag under golvet till rian och innan jag gick ut genom grinden, tog jag tre äpplen från äppleträdet och stoppade i fickan.

För mig började ett äventyr, men jag skulle snart komma tillbaka. Nu har 70 år gått jag har visserligen kommit tillbaka. Både en och flera gånger har jag beträtt det vildvuxna gårdstunet. Men rian under vars golv jag gömde mina saker eller bastun där vi badade på lördagarna är borta. Några kalkstenmurar vittnar om nötgården, där vi hade våra djur. Och på platsen för kammaren, där mina föräldrar sov, finns det rostiga järnskelettet av min mors säng i gräset. Jag har kommit tillbaka och sett allt detta, men alltid återvänt till Sverige. Pojken som tog de tre äpplena sommaren 1944 och gick ut genom grinden med avsikten att snart vända tillbaka, skulle säkert varit besviken, om han kunnat förutse detta. Avståndet mellan den unge pojakens dröm och den ålderstigne mannens verklighet har blivit för stort.

Arnold Lindgren

Den nya statyn av S:t Mikael ovanför dörren från gårdssidan

Kyrkoherde Patrik, mina damer och herrar.

Hälsningar från min far Olaf von Ramm i USA, som verkligen hade velat vara här med oss idag, men som är förhindrad att resa pga. hustruns hälsotillstånd. Han ber om Guds välsignelse över oss alla som har fått se och vara med om kapellets förunderliga återfödelse. Rågöarna har en viktig plats i ätten von Ramms historia och vi känner oss även idag förbundna med alla som bor och verkar på dessa öar samt inte minst med alla som genom sitt stöd hjälp till att återställa kapellet. Må Guds välsignelse alltid vila över denna plats och er alla.

Bästa hälsningar till er alla,
Karl von Ramm

Kyrkodagen på Stora Rågö den 27 juli

VID AVSKEDET

Långt bort i fjärran försvann Leetsby strand
kalkstensbranten vid Rågervik.
De tycktes än skymta vid synens rand
hembygd och vänner sig lik.
Barndomstid sorglös ännu syns le
glädjestunder, allt jag lämnar.
Så mycket det är, jag aldrig får återse
eller att se jag ämnar.
Den handskklädda handens avskedsvink
över gråkursig sjö,
det ser endast Rågös nordliga brink
den yttersta spetsen på Västerö.
Vaxbleka kinder och tryckande ängslan -
en framtida vandring bitter?
Är det jag, eller är det min vålnad enkom
som här i båten sitter?
Käraste varför ljuder ännu dit rop
som det vid avskedet ljud.
Vem sonar en gång alla blodskulders hop
de som oss krigen bjöd?
Över vågornas vidd far vi ut på vår färd
burna av stormar och hav.
En känsla av smärta och sorger tård
man med oss på färden gav.

Översättning till svenska av Arnold Mändlas dikt Lahkudes, Arnold Mändla var bördig från Vippal (Vihterpalu) och bodde i staden Kumla efter flykten till Sverige.

Översatt av Arnold Lindgren.

Händelser år 2014

Plantering av minneseken den 21 september

Kyrkodagen på Nargö den 20 juli

Jesu födelsegrotta i Betlehem

Ett meddelande till församlingsmedlemmarna!

Medlemsavgiften kan betalas kontant eller genom banköverföring till församlingens bankkonto SEB Pank 10022010024002.

Betalar du för någon annan eller för flera så vg skriv personens eller personernas namn som förklaring. På gåvor och avgifter överstigande 10 euro kan man efter ansökan få skatteåterbäring, varvid det är nödvändigt att meddela församlingen sitt personnummer samt önskan om skatteavdrag. Välkommen att höra av dig.

Vi håller på att uppdatera församlingsregistret varför vi ber medlemmar som har bytt bostad, telefonnummer eller e-postadress, att meddela detta till församlingskanliet vid kyrkobesök eller via e-post: rootsi-mihkli@eelk.ee.

God Jul och Gott Nytt År!

